

[Thor Pedersen]

man i den grad har udskiftet de ansvarlige ledere, således som det har fundet sted i den finansielle sektor. Så det er, om jeg så må sige, den måde, man selv har draget konklusionen på i den finansielle sektor. Det noterer jeg. Og det er selvfølgelig en følge af de fejl, der er begået. Det konstaterede jeg også i min indledende tale.

Men jeg vil også sige – også til fru Kirsten Jacobsen – at realkreditte giver lån efter gældende regler, og i forbindelse med ejerskifte siden 1987-89 er det altså ud fra salgsprisen, lånene er blevet givet. Efter 1987 kan man jo ikke overbelåne sin ejendom ved nysalg. Der er mulighed for prioritering i forbindelse med en konstateret salgspris, og her er det ikke ejendomsvurderingen, som den er foretaget af kreditforeningen, der er afgørende, men nu engang salgsprisen, der ligger til grund.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg skal ikke manuducere den tidligere indenrigsminister i realkreditlansregler, men blot oplyse, at i forbindelse med långivning – uanset om det drejer sig om et ejerskifte eller hvad det drejer sig om – er det betingelserne i realkreditloven, som de dér er beskrevet, der gælder som maksimale lånegrænser. Og hvis der er et lån, som er for stort, fordi det allerede er givet, står der i det lånedokument, som man har skrevet under på, at lånet kan opsiges, at man kan kræve et ekstraordinært afdrag, osv. osv.; ellers vil den ejendom være overbelånt.

Der er altså alle de muligheder, som instituttet har brug for for at sørge for at minimere sine tab så meget, som det nu er muligt. Så det er ikke noget, man er nødt til.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg må sige til fru Kirsten Jacobsen, at så vil problemerne først rigtig opstå: Hvis vi forlanger, at realkreditte skal vurdere, om de eksisterende lån ligger inden for en given grænse, og såfremt de ikke gør det, at man så skal opsig dem, vil vi først rigtig få et stort antal tvangsauktioner at se; for så berører det jo personer, der i forvejen betaler deres nuværende terminsudgifter fuldt ud, men hvor man siger: Da værdien af ejendommen er faldet, vil vi ha-

ve vores penge indfriet nu, eller: Vi vil have ekstraordinære afdrag og ydelser. Så skal vi nok komme til at se tvangsauktioner. Så drejer det ikke blot om de tilfælde, hvor folk er tvunget til at sælge; så drejer det sig også om dem, der sidder i deres boliger og må konstatere, at ejendommens friværdi er forsvundet, og at det, der skyldes i ejendommen, i dag ikke engang kan dækkes ind ved et salg i fri handel.

Så jeg vil ikke opfordre realkreditte til at opsig lånene eller de kendte lånevilkår i de ejendomme, hvor man nu ikke ligger inden for den maksimalgrænse, der gælder for nye lån.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Nej, det vil jeg bestemt heller ikke. Jeg oplyste blot, hvordan realkreditlån er skruet sammen. Folketinget har oven i købet enstemmigt vedtaget i forbindelse med en sag, hvor et realkreditinstitut netop ville kræve et ekstraordinært afdrag, at man godt ville acceptere overbelåning i disse specielle tilfælde.

Når jeg nævnte det, var det, fordi hr. Thor Pedersen gav udtryk for, at realkreditlån var skruet sammen på en anden måde, end de rent faktisk er, og sagde, at vurderingen skulle foretages ud fra en given salgspris. Og det er ikke rigtigt, det skal den ikke. Vurderingen skal altid foretages ud fra pantets værdi, uanset hvilken værdi dette pant måtte have.

Dernæst vil jeg sige til hr. Thor Pedersen: Utrolig mange af de ejendomme, som er havnet på tvangsauktion, er netop havnet der, fordi ejendommens pris var faldet på det frie marked. Derfor kunne man i fri handel ikke opnå en pris, der ville dække realkreditlånet, og derfor havde den pågældende ejer ingen jordisk chance for at komme derfra – undtagen på én måde, nemlig ved at lade ejendommen gå på en tvangsauktion, så ejendommen kunne blive renset for overbelåningen.

Men hr. Thor Pedersen gav udtryk for, at det ved ejerskiftebelåning var den aktuelle salgspris, der skulle danne grundlag for belåningen, og det er det ikke.

Merethe Due Jensen (KRF):

Der er mange gode forklaringer på krisen i den finansielle sektor.

Jeg mener, at der primært er tre forhold, som gør sig gældende: de internationale forhold, de